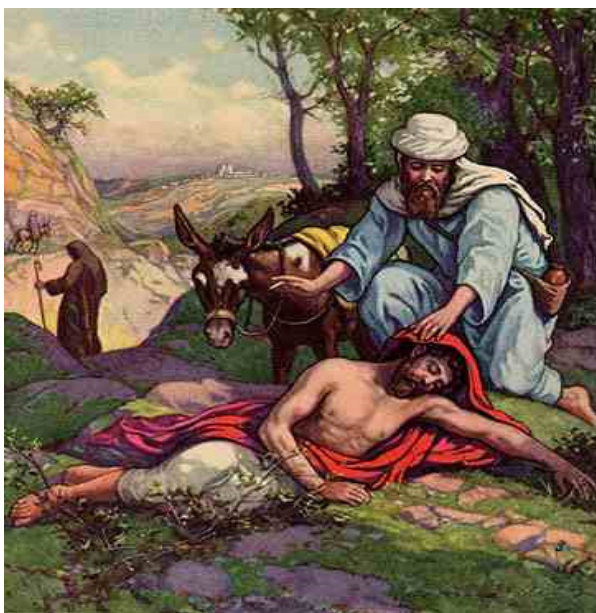

การให้และการรับ

นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มากทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ออกด้วยใจยินดี และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกอย่างอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกอย่างทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย (2 โครินธ์ 9 : 6-8)

ในความเชื่อของคริสเตียนนั้น “การถวาย” หรือ “การให้” มีจุดประสงค์และความหมายที่แตกต่างกับ “การให้ทาน” แต่เป็นแสดงการสำนึกในพระคุณของพระเจ้า ด้วยตระหนักว่าพระเจ้าประทานสิ่งต่าง ๆ ให้แก่เรามากมาย เราจึงมอบถวายบางส่วนคืนพระเจ้า โดยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ขัดสน

ให้ด้วยการสำนึกในพระคุณพิเศษ (Extra-ordinary Grace)

การให้ที่ดีนั้นจะต้องให้ด้วยเต็มใจ และให้ด้วยสำนึกในหน้าที่ (A sense of duty) ด้วยความยินดี มิใช่ฝืนใจ เสียดาย หรือต้องการการยกย่องสรรเสริญ เมื่อให้แล้วอย่าหวังการตอบแทน กฎของการให้ที่ต้องจำไว้คือ “ผู้ให้ต้องลืม” แต่ “ผู้รับต้องจำ” ถ้าหากผู้ให้ยังไม่ลืม เวลาใดที่ผู้รับไม่สนองบุญคุณผู้ให้ก็จะเจ็บใจที่ได้เคยช่วยเหลือ แต่ถ้าหากผู้รับลืม ก็แสดงว่าผู้รับเป็นคนไม่รู้จักบุญคุณคน การให้ทำให้เป็นสุขยิ่งกว่าการรับ

รัชกาลที่ 6 ทรงมีพระดำรัสว่า “วิรบุรุษย่อมเป็นผู้ให้” นั้นเป็นสัจธรรม เพราะชีวิตคนเราต้องมีการให้และการรับ (Give and Take) ควบคู่กันและปรากฏชัดขึ้นตามพัฒนาการแห่งวัย ในวัยเด็กก็คิดแต่จะรับอย่างเดียว คิดหวังจะได้จากคนอื่น แต่เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ความคิดที่จะเอื้อเพื่อเผื่อแผ่คนอื่นก็พัฒนาขึ้น โดยเรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น เด็ก ๆ มักหวังเป็นฝ่ายรับของขวัญจาก “ซานตาคลอส” มากกว่าเป็นฝ่ายให้ เพราะความเป็นเด็ก แต่เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่จึงเรียนรู้ว่า ต้องเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ (Give and Take)

การเป็นผู้ให้แต่ฝ่ายเดียวนั้นไม่มีมนุษย์ธรรมดาทำได้ การเป็นผู้รับแต่ฝ่ายเดียวนั้นก็เป็นที่น่าดูหมิ่น รังเกียจ เห็นแก่ตัว เอาแต่ได้ ขาดจิตสำนึกแห่งความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วยการให้คือการเป็นพยานถึงความรักของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงสละพระชนม์ชีพบนกางเขน เพื่อไถ่บาปมวลมนุษยชน นั่นถือว่าเป็น “การให้” ที่ยิ่งใหญ่ พระองค์เพื่อให้เราได้รับชีวิตนิรันดร์ มิชชันนารีเข้ามาในประเทศไทยเพื่อประกาศพระกิตติคุณ เป็นการขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้า (2 คร.9:12-13) เพื่อพระองค์จะได้รับพระเกียรติสูงสุด พันธกิจของพระเจ้าทุกอย่าง ล้วนมุ่งไปสู่การเป็นพยานถึงความรักของพระเจ้า และนำประชากรเข้ามาสู่ความรอดในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อภัยใจยินดี (2 โครินธ์ 9 : 6)

(จากหนังสือ “โครงร่างคำเทศนาหนุนใจวิญญาณ” โดย ผป.ถนอม ปินตา)